

РЕШЕНИЕ

№ 192

гр. София, 09.01.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 3 състав,
в публично заседание на 09.12.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Ива Кечева

при участието на секретаря М. Велева и при участието на прокурора Тафров, като разгледа дело номер **7534** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно - процесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 46, ал. 1 от Закона за чужденците в Република Б. /ЗЧРБ/.
Образувано е по жалба на Е. Г., гражданин на А., срещу заповед рег. № ОЧ - 38 от 07.07.2013 г. на директора на Регионална дирекция „Гранична полиция” (РДГП) - Аерогари, с която на жалбоподателя на основание чл. 41, т. 4 и чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ, е наложена принудителна административна мярка “принудително отвеждане до границата на Република Б.”.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на административния акт, като се твърди, че в хода на административното производство са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, а заповедта противоречи на материалния закон. Сочи се, че в акта не е посочен срок, в който жалбоподателят е следвало доброволно да напусне страната, с което сериозно са накърнени правата му. Твърди се, че административният орган не е обсъдил обстоятелствата по чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ, в т.ч. и обстоятелствата, че оспорваният пребивава легално във Ф. и е във фактическо съжителство с българска гражданка. В съдебното производство жалбоподателят се представлява от адв. Е., който сочи подробни аргументи за незаконосъобразност на оспорения акт в съдебно заседание и в писмени бележки.

Ответната страна – директорът на РДГП - Аерогари, чрез процесуалния представител юрк. И., сочи подробни доводи за неоснователност на жалбата в съдебно заседание и в представени по делото писмени бележки.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура изразява становище за

неоснователност на жалбата.

Административен съд София град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка: Съгласно докладна записка рег. № 21833/06.07.2013 г. по описа на РДГП - Аерогари (л. 21 от делото) на 06.07.2013г. на ГКПП Аерогара -С. на излизане от страната с полет за Б., за гранична проверка се явил арменският гражданин Г. Е., който представил арменски паспорт № АК0436882, издаден на 11.11.2011 г. и френска карта за пребиваване № 29RDSJW5H, валидна до 30.04.2023г., със снимки на лицето приносител. При извършената гранична проверка поради съмнение за истинността на представения паспорт били изготвени експертни справки № 423, 424 и 425 от 06.07.2013 г., от които се установявало, че паспортът е с подправена персонализирана страница, лицето е идентично с това от положеното фото изображение в паспорта и в картата за пребиваване във Ф., както и че представената френска карта е истинска. В арменския паспорт имало положен граничен печат от 24.05.2013 г. от ГКПП Д. мост и регистрирано влизане в А. ГК на същата дата на ГКПП Д. мост.

С оспорената в настоящото производство заповед рег. № ОЧ - 38 от 07.07.2013 г. на директора Регионална дирекция „Гранична полиция” (РДГП) - Аерогари на Е. Г. на основание чл. 41, т. 4 и чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ е наложена принудителна административна мярка “принудително отвеждане до границата на Република Б.”. Административният орган е приел за установено, че на 06.07.2013г. на ГКПП Аерогара -С. в зоната за отговорност на РДГП – Аерогари за излизане от страната с полет за Б., е задържан чужденецът Г. Е., гражданин на А., представил за гранично паспортно визов контрол неистински арменски паспорт № АК0436882, издаден на 11.11.2011 г. и истинска френска карта за пребиваване № 29RDSJW5H, валидна до 30.04.2023г., със снимки на лицето приносител. Изводът за представяне на неистински документ за самоличност органът е мотивирал с изготвени експертни справки № 423 и № 424 от 06.07.2013 г. и въз основа на предложение рег. № 11849/07.07.2013г. по описа на РДГП Аерогари е приел, че е налице основание по чл. 41, т. 3 от ЗЧРБ за прилагане на ПАМ спрямо лицето.

По делото са приети доказателствата, представени с административната преписка, както и представените от жалбоподателя в хода на съдебното производство. От писмо от консула на Република Ф. в Р Б., постъпило по делото на 05.11.2013 г., се установява, че на Е. Г. е издавана карта за пребиваване във Ф. от френските власти. От представената по делото експертна справка № 423-Т1 от 06.07.2013 г., изготвена от експерт при ГКПП – Аерогари, се установява, че паспорт за задгранично пътуване на А. № АК 0436882/11.11.2011 г. на името на Е. Г. е подправен. По делото е представен превод на български език от карта на постоянно пребиваващ № F373011478 на територията на Ф., издадена на Е. Г., [дата на раждане] в Г., националност – А.. По делото е представена декларация от Д. Д. И. (л. 40), с нотариално заверка на подписа от 12.07.2013 г., с която е декларирала, че осигурява жилище и средства за издръжка за пребиваването в Б. на Е. Г.. По делото е приложено писмо вх. № 14243/11.07.13 г. по описа на РДГП Аерогари от началник отдел И. и ММО, от което се установява, че за чужденеца са извършени проверки от бюро на И. в Х., В., Б. и Е.. От И. в Б. била получена телеграма, че проверката на пръстовите отпечатащи е дала положителен резултат, но лицето е записано с неустановена самоличност, а лицето е използвало различни имена, има две регистрации за кражба и за депортация от 18.12.1998 г. Властите в А. информирали, че лицето Е. Г. е непознато в техните регистри, а паспорт

№ АК 0436882 е на лице с различни данни.

В хода на съдебното производство от оспорващия е представена декларация от Д. Д. И., с нотариално заверен подпис от 17.10.2013 г., с която лицето е декларирано, че с Е. Г. са във фактическо съжителство и той е баща на дъщеря й. Представен е и в превод на български език акт за раждане, издаден от служба по гражданско състояние в департамент Индр-е-Л., Ф., удостоверяващ раждането на дете С. Г. с родители Е. Г. и Ф. Б..

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Процесната заповед е връчена на оспорващия на 07.07.2013 г., а жалбата до Административен съд София – град е подадена на 17.07.2013 г. - в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ - директора на Регионална дирекция „Гранична полиция” - Аерогари, при условията на заместване видно от приложената по делото заповед № 1031/26.06.2012 г. Заповедта е издадена при спазване на действащите материалноправни разпоредби и административно-производствените правила, като същата е мотивирана и е съобразена с целта на закона. Не са налице основания за отмяна по чл. 146, т. 1 – т. 5 от АПК. Съдържа се точно описание на фактите от значение за случая, изложени са мотиви и правно основание за налагане на принудителната административна мярка.

Съгласно чл. 41, т. 3 ЗЧРБ принудително отвеждане до границата на Република Б. се налага, когато се установи, че чужденецът е влязъл и пребивава в страната с неистински или с преправен документ за задгранично пътуване или със заместващ го документ. Въз основа на приетите по делото доказателства – експертни справки № 423 и № 424 от 06.07.2013 г., и докладна записка рег. № 21833/06.07.2013 г. (л. 21 от делото), по несъмнен начин се установява и не се спори между страните, че на 06.07.2013г. на ГКПП Аерогара -С. в зоната за отговорност на РДГП – Аерогари за излизане от страната с полет за Б., Ф., е задържан чужденецът Г. Е., гражданин на А., представил за гранично паспортно визов контрол неистински арменски паспорт № АК0436882, издаден на 11.11.2011 г. и истинска френска карта за пребиваване № 29RDSJW5H, валидна до 30.04.2023г. Следователно, установено е по несъмнен начин, че жалбоподателят е влязъл в страната на 24.05.2013 г. от ГКПП Д. мост и е пребивавал с неистински документ за задгранично пътуване. Поради това, в случая безспорно се установява наличието на предвидените в хипотезата на чл. 41, т. 3 ЗЧРБ обстоятелства, с които законът свързва прилагането на принудителната административна мярка. Нормата е императивна и при установяване на юридически факти, попадащи в състава на някоя от изброените хипотези, органът в условията на обвързана компетентност задължително прилага ПАМ с цел да се преустанови извършваното правонарушение.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя за допуснатото нарушение на

процесуалните правила чрез непосочване на срок за доброволно напускане на страната в нарушение на чл. 39б, ал. 1 ЗЧРБ. Действително, с оспорената заповед на чужденеца не е определен срок за доброволно напускане на страната, но в процесния случай това нарушение на административно-производствените правила не е съществено. Това е така, тъй като Е. Г. не притежава валиден документ за самоличност и съответно не би могъл да напусне страната доброволно. В такъв случай включването на разпореждане по чл. 39б, ал. 1 ЗЧРБ в заповедта за прилагане на ПАМ по чл. 39, т. 2 ЗЧРБ е безпредметно. В този смисъл е и съдебната практика - Решение № 5194 от 12.04.2013 г. на ВАС по адм. д. № 2828/2013 г., VII о., Решение № 464 от 13.01.2010 г. на ВАС по адм. д. № 12839/2009 г., VII о.

Съгласно чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ при налагане на ПАМ компетентните органи следва да отчитат продължителността на пребиваване на чужденеца на територията на Република Б., категориите уязвими лица, наличието на производства по ЗУБ или производства за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване, семейното му положение, както и съществуването на семейни, културни и социални връзки с държавата по произход на лицето. С оспорената заповед не е допуснато нарушение на разпоредбата на чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ, тъй като в хода на административното производство не са представени доказателства за съществени и специфични обстоятелства свързани с личното положение на чужденеца, които да не са взети предвид от ответника. В хода на административното производство е представена единствено декларация, с която Д. И. е декларирала, че осигурява жилище и средства за издръжка за пребиваването в Б. на Е. Г., но не и че лицето е във фактическо съжителство с чужденеца. Не са ангажирани никакви доказателства, че компетентните органи са били уведомени, че И. е във фактическо съжителство с чужденеца и че очаква дете от него. Твърдяното в настоящото производство обстоятелство, че Д. И. е родила дете, чийто баща е Е. Г. не е доказано по несъмнен начин, като единствено е представена писмена декларация от българската гражданка. За твърдяното фактическо съжителство между И. и Г. също по делото не са ангажирани никакви писмени и гласни доказателства, които биха били преценявани от съда при условията на чл. 142, ал. 2 от АПК. По повод обясненията на Д. И. в приложената по делото нотариално заверена декларация (л. 112), че роденото от нея дете не е припознато от Г. поради задържането му в СДВНЧ, следва да се посочи, че не са налице никакви данни и представени документи за предприети действия от страна на чужденеца и И., в т.ч. заявления до администрацията на СДВНЧ и дирекция Миграция за намерението и желанието на Г. да припознае роденото дете. Поради това, следва да се приеме, че по отношение на жалбоподателя не са налице обстоятелства, които засягат личния му живот и правото му на семеен живот в Б., и които не са взети предвид от административния орган при издаване на оспорената заповед.

Оспореният административен акт е издаден в съответствие с целта на закона. Установено е по безспорен начин, че жалбоподателят е влезнал и пребивавал в страната с неистински документ за самоличност, както и че за властите в А. лицето Е. Г. е непознато. Именно поради това, издаването на процесната заповед е свързано с необходимостта от преустановяване на незаконното пребиваване в страната на чужденеца и предприемане на действия за установяване на неговата самоличност и уреждане на статута му. Обстоятелството, че жалбоподателят притежава статут на постоянно пребиваващ във Ф. е неотнормимо към законосъобразността на процесната

ПАМ. Представената по делото карта за пребиваване във Ф. представлява доказателство единствено за статута на лицето в тази държава, но не представлява документ за задгранично пътуване и за самоличност, с който лицето би могло да влиза, пребивава и напуска територията на Република Б. (чл. 8 ЗЧРБ).

По изложените съображения, оспорената заповед е законосъобразна, не са налице основания за отмяната им по чл. 146 т. 1 – т. 5 АПК, а жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София – град, I отделение, 3-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е. Г. срещу заповед рег. № ОЧ - 38 от 07.07.2013 г. на директора на Регионална дирекция „Гранична полиция” - Аерогари.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщението за постановяването му на страните.

СЪДИЯ: